DOMSTOLENS BESLUT (fjärde avdelningen)
den 25 april 2002 *

I mål C-96/01 P,

The Galileo Company, Swindon (Förenade kungariket),

Galileo International LLC, Rosemont (Förenta staterna),

företrädda av R. Plender, QC, befullmäktigad av K. Holmes, D. Austin och R. Butler, solicitors, med delgivningsadress i Luxemburg,

klagande,

angående överklagande av beslut meddelat den 15 december 2000 av Europeiska gemenskapernas förstainstansrätt (andra avdelningen) i mål T-113/99, Galileo och Galileo International mot rådet (REG 2000, s. II-4141), i vilket det förs talan om att detta beslut skall upphävas,

* Rättegångsspråk: engelska.

i vilket de andra parterna är:

Europeiska unionens råd, företrätt av A. Lopes Sabino och M. Bishop, båda i egenskap av ombud,

svarande i första instans,

Europeiska gemenskapernas kommission, företrädd av F. Benyon och M. Huttunen, båda i egenskap av ombud, med delgivningsadress i Luxemburg,

och

Amadeus Global Travel Distribution SA, Madrid (Spanien),

intervenienter i första instans,

meddelar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

sammansatt av avdelningsordföranden S. von Bahr samt domarna D.A.O. Edward och C.W.A. Timmermans (referent),

generaladvokat: P. Léger,
justitiesekreterare: R. Grass,

efter att ha hört generaladvokaten,

följande

Beslut

1 The Galileo Company (nedan kallat Galileo) och Galileo International LLC (nedan kallat GILLC) har, genom ansökan som inkom till domstolens kansli den 27 februari 2001, med stöd av artikel 49 i EG-stadgan för domstolen överklagat förstainstansrättens beslut av den 15 december 2000 i mål T-113/99, Galileo och Galileo International mot rådet (REG 2000, s. II-4141, nedan kallat det överklagade beslutet). Genom det överklagade beslutet avvisade förstainstansrätten deras talan om delvis ogiltigförklaring av artikel 1.7 b i rådets förordning (EG) nr 323/1999 av den 8 februari 1999 om ändring av förordning (EEG) nr 2299/89 om en uppförandekod för datoriserade bokningssystem (EGT L 40, s. 1, nedan kallad den omtvistade bestämmelsen), till den del förordningen inför en bestämmelse i artikel 6.1 b i rådets förordning (EEG) nr 2299/89 av den 24 juli 1989 (EGT L 220, s. 1; svensk specialutgåva, område 7,

volym 3, s. 174) som tillåter att flygbolag bildar en grupp för gemensamma inköp av uppgifter från företag med datoriserade bokningssystem, oavsett antalet medlemmar i gruppen.

Tillämpliga bestämmelser och bakgrund till tvisten

2 Med beaktande av de handlingar som ingavs till förstainstansrätten och av vad som angavs i punkterna 1—12 i det överklagade beslutet, kan bakgrunden till tvisten sammanfattas enligt följande.

3 GILLC ägs av bland andra flygbolagen United Airlines, British Airways, SAir Group, KLM Royal Dutch Airlines, US Airways och Alitalia. Galileo är ett dotterbolag som till 99 procent ägs av GILLC.

4 GILLC äger och sköter driften av ett datoriserat bokningssystem som möjliggör för abonnenter, särskilt resebyråer, att göra automatiska bokningar hos ett stort antal tjänsteföretag inom resebranschen, såsom flygbolag, biluthyrningsföretag eller hotell. Galileo bistår GILLC med tjänster i Europeiska unionen, Mellanöstern, Afrika, Asien, Stilla havsområdet och Latinamerika.

5 Enligt klagandena finns det bara fyra datoriserade bokningssystem. Förutom det datoriserade bokningssystem som tillhör GILLC finns även Amadeus, Sabre och Worldspan, vilka ägs av andra flygbolag. Under de perioder som är i fråga i förevarande tvist var dessa fyra datoriserade bokningssystem de enda som tillhandahöll de flygtransportprodukter som erbjöds eller användes inom gemenskapen och de var vidare de enda system som användes globalt.

6 Två olika slag av information matas in i databaserna i de datoriserade bokningssystemen: information som finns i bokningsformulären från resebyråerna och information från flygbolagen.

7 Denna information betecknas allmänt som "överföring av försäljningsinformation" (Marketing Information Data Transfer, nedan kallad MIDT) och kan säljas som en särskild produkt. Klagandena tillhandahåller således fyra MIDT-produkter.

8 Den 24 juli 1989 antog rådet förordning nr 2299/89, vilken ändrades — i synnerhet artikel 6 i förordningen — genom rådets förordning (EEG) nr 3089/93 av den 29 oktober 1993 (EGT L 278, s. 1; svensk specialutgåva, område 7, volym 5, s. 12).

9 Den 9 juli 1997 antog kommissionen ett förslag till förordning om ändring av förordning nr 2299/89.

10 Efter parlamentets andra behandling antog rådet den 8 februari 1999 förordning nr 323/1999. I förordningen föreskrivs särskilt tillägget av en punkt v i artikel 6.1 b i förordning nr 2299/89.

11 Tillägget föreslogs av parlamentet som en ändring vid antagandet av kommissionens första förslag till förordning, vilket omnämns i punkt 9 i detta beslut. Kommissionen förde in tillägget i sitt nya förslag och det återgavs och antogs därefter av rådet i gemensam ståndpunkt (EG) nr 55/98, antagen den 24 september 1998 (EGT C 360, s. 69).

12 Till följd av ändringen har artikel 6.1 b i förordning nr 2299/89 nu följande lydelse:

"1. Följande bestämmelser skall styra tillgängligheten av den information i form av statistik eller av annat slag, som en systemleverantör erbjuder från sitt datoriserade bokningssystem:

...

b) Varje upplysning om avsättning, bokningar och försäljning skall ske på grundval av följande:

...

v) En grupp flygbolag och/eller abonnenter skall ha rätt att köpa uppgifter för gemensam behandling."

13 Enligt klagandena är syftet med denna bestämmelse att säkerställa att resebyråer, i huvudsak små och medelstora företag, kan få tillgång till information som finns i databaserna genom att gå samman.

Förfarandet vid förstainstansrätten

14 Klagandena väckte den 7 maj 1999 talan om ogiltigförklaring av den omtvistade bestämmelsen vid förstainstansrätten, eftersom de ansåg att bestämmelsen skadade deras intressen i egenskap av företag med datoriserade bokningssystem som tillhandahåller MIDT.

15 Genom särskild handling, som inkom till förstainstansrättens kansli den 26 juli 1999, gjorde rådet en invändning om rättegångshinder, med stöd av artikel 114.1 i förstainstansrättens rättegångsregler. Rådet påpekade att förordning nr 323/1999 utgör en normativ rättsakt med allmän giltighet och att klagandena varken direkt eller personligen berörs av denna rättsakt. Rådet yrkade därför att förstainstansrätten skulle avvisa talan, eftersom det var uppenbart att den inte kunde prövas i sak, och förplikta klagandena att ersätta rättegångskostnaderna.

16 Den 2 oktober 1999 ingav klagandena yttranden över invändningen om rättegångshinder. De gjorde i huvudsak gällande att de berördes direkt och personligen av förordning nr 323/1999 och i synnerhet av den omtvistade bestämmelsen. Klagandena hävdade att även för det fall förordningen kunde anses utgöra en normativ rättsakt, berördes de personligen av denna av två skäl som angetts i domstolens rättspraxis.

17 För det första gjorde klagandena gällande att rådet, vid antagandet av förordning nr 323/1999, måste ha känt till att endast de fyra företag som använde ett globalt datoriserat bokningssystem inom gemenskapen berördes personligen av förordningen. Dessa företag utgjorde en sluten krets, som skilde sig från alla andra aktörer som i framtiden skulle kunna använda ett globalt datoriserat bokningssystem inom gemenskapen. Eftersom klagandena hade ingått 36 avtal om inköp

av MIDT med flygbolag innan förordningen antogs, skulle värdet av dessa avtal dessutom påverkas märkbart om den skyldighet som den omtvistade bestämmelsen medför skulle fullgöras omedelbart. Följaktligen kunde förordningen medföra, eller hade faktiskt medfört, särskilda rättsverkningar för klagandena, i den mening som avses i rättspraxis.

18 För det andra hävdade klagandena att den omständigheten att endast fyra företag använder ett globalt datoriserat bokningssystem och att det inte är troligt att ett nytt system kommer att se dagens ljus utgör en egenskap som särskiljer dem från alla andra aktörer. Vidare ansåg de att det faktum att rådet, enligt artiklarna 75 i EG-fördraget (nu artikel 71 EG i ändrad lydelse) och 78 i EG-fördraget (nu artikel 74 EG), vid antagandet av förordning nr 323/1999 var skyldigt att beakta den särskilda situationen för klagandena och de andra företag som använder globala datoriserade bokningssystem medförde att klagandena särskildes från alla andra aktörer.

19 Amadeus Global Travel Distribution SA (nedan kallat Amadeus) och kommissionen tilläts att intervenera i första instans till stöd för klagandenas respektive rådets yrkanden genom beslut av den 10 februari 2000 av ordföranden på förstainstansrättens andra avdelning. Intervenienterna inkom med yttranden över invändningen om rättegångshinder.

20 I sin interventionsinlaga gjorde Amadeus gällande att den omtvistade bestämmelsen skulle anses utgöra ett beslut i den mening som avses i artikel 230 EG och inte en regel med allmän giltighet.

21 Kommissionen hävdade i sin interventionsinlaga att klagandena inte hade visat varför förordning nr 323/1999 skulle anses utgöra ett beslut som utfärdats i form av en förordning och att de inte heller hade styrkt på vilket sätt de berörs personligen av förordningen.

Det överklagade beslutet

22 Genom det överklagade beslutet avvisade förstainstansrätten talan med följande motivering:

"44 Enligt artikel 230 fjärde stycket EG får varje juridisk person väcka talan om ogiltigförklaring mot ett beslut som, även om det utfärdats i form av en förordning, direkt och personligen berör honom.

45 Enligt fast rättspraxis står kriteriet för att skilja mellan en förordning och ett beslut att finna i huruvida den ifrågavarande rättsakten har allmän giltighet eller inte. En rättsakt har allmän giltighet om den är tillämplig på objektivt bestämda situationer och medför rättsverkningar för en allmänt och abstrakt angiven personkrets (förstainstansrättens dom av den 22 februari 2000 i mål T-138/98, ACAV m.fl. mot rådet, REG 2000, s. II-341, punkt 49).

46 Möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, innebär inte heller att rättsaktens normativa beskaffenhet kan ifrågasättas (domstolens beslut av den 23 november 1995 i mål C-10/95 P, Asocarne mot rådet, REG 1995, s. I-4149, punkt 30, och av den 24 april 1996 i mål C-87/95 P, CNPAAP mot rådet, REG 1996, s. I-2003, punkt 34).

47 Det framgår att artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, vilken infördes genom förordning nr 323/1999, är avfattad i allmänna och abstrakta ordalag. I likhet med punkterna i—iv i denna artikel fastställer punkten på vilka villkor en systemleverantör kan tillhandahålla information i form av

statistik eller av annat slag, som hämtas från dennes datoriserade bokningssystem. Punkten avser i det avseendet objektivt bestämda situationer och innehåller i det syftet termer som allmänt och abstrakt definieras i artikel 2. Det är således endast på dessa villkor som punkten medför rättsverkningar för grupper av företag. Även om det hade visats att de rättssubjekt som bestämmelsen i fråga äger tillämpning på — liksom för övrigt alla andra bestämmelser i förordning nr 2299/89 som påverkar systemleverantörerna — kunde identifieras vid tidpunkten för rättsaktens antagande, skulle det inte räcka för att ifrågasätta denna bestämmelses normativa beskaffenhet, med beaktande av att den endast avser objektiva rättsliga eller faktiska situationer (beslutet i det ovannämnda målet CNPAAP mot rådet, punkt 35).

48 Domstolen har emellertid funnit att en bestämmelse med allmän giltighet under vissa omständigheter kan beröra vissa ekonomiska aktörer personligen ([dom av den 16 maj 1991 i mål C-358/89,] Extramet Industrie mot rådet [REG 1991, s. I-2501], punkt 13, och [av den 18 maj 1994 i mål C-309/89,] Codorniu mot rådet [REG 1994, s. I-1853; svensk specialutgåva, volym 15, s. 141], punkt 19). Så är fallet om bestämmelsen i fråga angår fysiska eller juridiska personer på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet, punkt 20).

49 Sökandena har hävdat att de tillhör en sluten krets av aktörer som den omtvistade bestämmelsen avser.

50 I motsats till vad sökandena har gjort gällande innebär möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, emellertid inte att dessa rättssubjekt skall anses personligen berörda av rättsakten, om det framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (domstolens dom av den 15 juni 1993 i mål C-213/91,

Abertal m.fl. mot kommissionen, REG 1993, s. I-3177, punkt 17, och av den 15 februari 1996 i mål C-209/94 P, Buralux m.fl. mot rådet, REG 1996, s. I-615, punkt 24). I förevarande fall omfattas sökandena av den omtvistade bestämmelsen i sin objektiva egenskap av 'systemleverantörer', på samma sätt som alla andra systemleverantörer, i den mening som avses i artikel 2 i förordning nr 2299/89, i dess lydelse enligt förordning nr 3089/93. I själva verket berörs samtliga aktörer som avses i artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, i dess ändrade lydelse, av bestämmelsen i sin objektiva egenskap av aktörer som är verksamma på marknaden i fråga, oavsett om det är fråga om systemleverantörer, flygbolag eller abonnenter.

51 Sökandena har även åberopat att det föreligger särskilda ekonomiska omständigheter. I de två domar som sökandena har hänvisat till, där domstolen fann att en juridisk person berördes personligen av den bestämmelse som talan avsåg, förelåg omständigheter som inte är för handen i förevarande mål.

52 I domen i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet, som avsåg antidumpningsregleringen, underströk domstolen således att sökanden både var den mest betydande importören av den vara som var föremål för antidumpningsåtgärden och varans slutanvändare, och att det var svårt för sökanden att tillgodose sina behov hos den enda producenten i gemenskapen, vilken dessutom var sökandens konkurrent på marknaden för den bearbetade produkten.

53 I domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet fann domstolen att en sökande, som sedan år 1924 hade haft ensamrätt till ett varumärke som den traditionellt hade använt och som den förhindrades att använda på grund av att en bestämmelse antogs, berördes personligen av denna bestämmelse.

54 Av dessa domar framgår det att ett företag inte berörs personligen av en bestämmelse enbart på grund av att denna påverkar företagets näringsverksamhet. I de situationer som avsågs i dessa domar förelåg samtidigt flera särskilda omständigheter som inte föreligger i detta fall. Sökandena har inte visat att de har förhindrats att använda en ensamrätt liknande den som var i fråga i det fall som gav upphov till domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet. Även om verksamheten i fråga om MIDT, som endast är underordnad den huvudsakliga funktionen med datoriserade bokningssystem, nämligen att boka tjänster via datorn, berörs av den omtvistade bestämmelsen, har sökandena inte styrkt att de befann sig i en situation som kan likställas med bolaget Extramet Industrie SA:s situation på marknaden för kalciummetall. I själva verket berörs sökandena, på samma sätt som de övriga aktörerna, av förordningen i fråga enbart i sin objektiva egenskap av systemleverantörer. I förevarande mål föreligger således inte sådana särskilda omständigheter som låg till grund för att bolagen Extramet Industrie SA och Codorniu SA ansågs vara personligen berörda av de rättsakter mot vilka de hade väckt talan.

55 Följaktligen finner förstainstansrätten att sökandena inte har styrkt att de berörs personligen av den bestämmelse som yrkandet om ogiltigförklaring avser."

Överklagandet

23 Till stöd för överklagandet, i vilket det förs talan om att det överklagade beslutet skall upphävas och att det skall fastställas att klagandenas talan avseende artikel 6.1 b v i förordning nr 2299/89, vilken infördes genom förordning nr 323/1999, kan tas upp till prövning, har klagandena åberopat två grunder som avser att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till felaktig rättstillämpning.

24 Som första grund har klagandena hävdat att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning när den i punkterna 47 och 50 i det överklagade beslutet fastslog att klagandena omfattas av den omtvistade bestämmelsen endast i sin objektiva egenskap av "systemleverantörer", på samma sätt som alla andra systemleverantörer.

25 Till stöd för denna grund har klagandena gjort gällande att de berörs personligen av den omtvistade bestämmelsen, i den mening som avses i domstolens och förstainstansrättens rättspraxis, på grund av att de hör till en grupp aktörer vars antal och identitet var fastställd och kunde kontrolleras när förordning nr 323/1999 antogs (se särskilt dom av den 23 november 1971 i mål 62/70, Bock mot kommissionen, REG 1971, s. 897, punkt 10, av den 17 januari 1985 i mål 11/82, Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, REG 1985, s. 207, punkt 17, och av den 26 juni 1990 i mål C-152/88, Sofrimport mot kommissionen, REG 1990, s. I-2477, punkt 11). Vidare berörs de personligen av bestämmelsen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer (se särskilt förstainstansrättens dom av den 13 december 1995 i de förenade målen T-481/93 och T-484/93, Exporteurs in Levende Varkens m.fl. mot kommissionen, REG 1995, s. II-2941, punkt 50, och av den 10 februari 2000 i de förenade målen T-32/98 och T-41/98, Nederlandse Antillen mot kommissionen, REG 2000, s. II-201, punkterna 48—50).

26 Som andra grund har klagandena klandrat förstainstansrätten för att den i punkterna 51—54 i det överklagade beslutet fastslog att de särskilda ekonomiska omständigheter som klagandena åberopade inte medför att klagandena berörs personligen av den omtvistade bestämmelsen.

27 Klagandena har särskilt gjort gällande att förstainstansrätten därigenom gjorde sig skyldig till en felaktig rättstillämpning genom att underlåta att tillämpa de principer som fastslagits i domarna i de ovannämnda målen Extramet Industrie mot rådet och Codorniu mot rådet och som därefter har tillämpats i domstolens och förstainstansrättens rättspraxis (se särskilt domstolens beslut i det ovannämnda målet CNPAAP mot rådet, punkt 36, och förstainstansrättens beslut av den 10 december 1996 i mål T-18/95, Atlanta och Internationale Fruchtimport

Gesellschaft Weichert mot kommissionen, REG 1996, s. II-1669, punkt 47, av den 3 juni 1997 i mål T-60/96, Merck m.fl. mot kommissionen, REG 1997, s. II-849, punkterna 40 och 41, och av den 30 september 1997 i mål T-122/96, Federolio mot kommissionen, REG 1997, s. II-1559, punkterna 58 och 59).

28 Rådet har i sin svarsskrivelse hävdat att förstainstansrätten inte gjorde sig skyldig till någon sådan felaktig rättstillämpning som klagandena har gjort gällande och att överklagandet därför skall ogillas. Rådet har vidare gjort gällande att klagandena kan få till stånd en prövning av den omtvistade bestämmelsens giltighet vid nationell domstol, särskilt genom att väcka talan avseende en åtgärd som vidtas för att tillämpa denna bestämmelse. Rådet har tillagt att frågor rörande tolkningen av den omtvistade bestämmelsen kan hänskjutas till domstolen genom en begäran om förhandsavgörande.

29 Kommissionen anser inte heller att förstainstansrätten gjorde sig skyldig till någon felaktig rättstillämpning. När det gäller den första grunden har kommissionen gjort gällande att förstainstansrätten på ett korrekt sätt tillämpade domstolens och förstainstansrättens rättspraxis, enligt vilken en normativ rättsakt, trots att den är tillämplig på flertalet berörda ekonomiska aktörer, kan beröra vissa av dem direkt och personligen. När det gäller den andra grunden har kommissionen hävdat att förstainstansrätten tillämpade domarna i de ovannämnda målen Extramet Industrie mot rådet och Codorniu mot rådet på ett korrekt sätt.

Domstolens bedömning

30 Om det är uppenbart att överklagandet inte kan tas upp till prövning, eller om överklagandet är uppenbart ogrundat, kan domstolen vid varje tidpunkt avvisa eller ogilla överklagandet genom motiverat beslut, enligt artikel 119 i domstolens rättegångsregler.

31 Domstolen påpekar inledningsvis att förstainstansrätten, vid prövningen av huruvida talan om ogiltigförklaring kunde tas upp till sakprövning, gjorde en bedömning som var uppdelad i två delar. I punkterna 44—47 i det överklagade beslutet undersökte förstainstansrätten först huruvida den omtvistade bestämmelsen, på grund av sin art och räckvidd, kunde anses vara av normativ karaktär. Efter att ha fastslagit att bestämmelsen var av normativ karaktär prövade förstainstansrätten, i punkterna 48—54 i det överklagade beslutet, huruvida klagandena trots detta kunde göra gällande att de berörs personligen av förordning nr 323/1999, på grund av att den angår dem på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer, i den mening som avses i domstolens och förstainstansrättens rättspraxis.

Den första grunden

32 Som första grund har klagandena gjort gällande att det var felaktigt av förstainstansrätten att anse att klagandena omfattas av den omtvistade bestämmelsen endast i sin objektiva egenskap av "systemleverantörer", på samma sätt som alla andra systemleverantörer. Domstolen konstaterar att grunden avser både den första och den andra delen av bedömningen i det överklagade beslutet, eftersom både punkt 47 och punkt 50 i beslutet sätts i fråga.

33 När det gäller punkt 47, vilken avser den del av det överklagade beslutet som rör frågan huruvida den omtvistade bestämmelsen är av normativ karaktär, konstaterar domstolen att det enda argument som klagandena har åberopat till stöd för den första grunden, vilken syftar till att bestrida att bestämmelsen är av normativ karaktär, hänför sig till den rättspraxis som i synnerhet följer av domen av den 3 maj 1978 i mål 112/77, Töpfer mot kommissionen (REG 1978, s. 1019), punkt 9, vilken klagandena har åberopat i det avseendet. Klagandena har särskilt hävdat att de berörs personligen av bestämmelsen som om den utgjorde en rad beslut riktade till klagandena personligen, på grund av deras redan befintliga åtaganden enligt avtal som kan komma att påverkas av bestämmelsen.

34 Domstolen konstaterar att domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen, vilken klagandena har åberopat till stöd för sitt argument, inte stöder deras slutsats att förordning nr 323/1999 i själva verket utgör en rad beslut. I målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen skulle nämligen domstolen pröva huruvida den ifrågasatta rättsakten kunde anses beröra sökandeföretaget personligen på grund av en faktisk situation som särskilde det från alla andra aktörer, trots att det inte kunde bestridas att rättsakten i fråga var av normativ karaktär. När förstainstansrätten utifrån den omtvistade bestämmelsens allmänna och abstrakta ordalag drog slutsatsen att den var av normativ karaktär, gjorde den en bedömning som inte kan anses innefatta en felaktig rättstillämpning.

35 De övriga argument som klagandena har åberopat till stöd för den första grunden avser mer specifikt den andra delen av det överklagade beslutet, vilken rör frågan huruvida klagandena, trots att den omtvistade bestämmelsen är av normativ karaktär, skall anses beröras personligen av bestämmelsen på grund av vissa egenskaper som är utmärkande för dem eller på grund av en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till (se särskilt domarna i de ovannämnda målen Extramet Industrie mot rådet, punkt 13, och Codorniu mot rådet, punkterna 19 och 20, beslut av den 28 juni 2001 i mål C-351/99 P, Eridania m.fl. mot rådet, REG 2001, s. I-5007, punkt 45, och dom av den 22 november 2001 i mål C-451/98, Antillean Rice Mills mot rådet, REG 2001, s. I-8949, punkterna 46 och 49).

36 I motsats till vad klagandena har gjort gällande konstaterar domstolen att förstainstansrätten, i punkterna 48—54 i det överklagade beslutet, prövade huruvida klagandena kunde anses beröras personligen med beaktande av de principer som särskilt följer av domarna i de ovannämnda målen Extramet Industrie mot rådet och Codorniu mot rådet.

37 Klagandena har även gjort gällande att de tillhör en sluten krets av aktörer som den omtvistade bestämmelsen avser och att deras talan om ogiltigförklaring därför kan tas upp till sakprövning. Domstolen anser att det var korrekt av förstainstansrätten att tillbakavisa detta argument i punkt 50 i det överklagade beslutet.

38 Även om det, i enlighet med vad klagandena har gjort gällande, hade fastställts att den omtvistade bestämmelsen i praktiken enbart riktade sig till de fyra nuvarande leverantörerna av datoriserade bokningssystem, eftersom bestämmelsen enbart påverkar dessa, skall det erinras om att möjligheten att mer eller mindre exakt fastställa antalet rättssubjekt som berörs av en rättsakt, eller till och med deras identitet, inte innebär att dessa rättssubjekt skall anses personligen berörda av rättsakten, om det — såsom i förevarande mål — framgår att den är tillämplig i objektiva rättsliga eller faktiska situationer som anges i rättsakten i fråga (se särskilt domen i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkterna 51 och 52).

39 Domstolen konstaterar i det avseendet att klagandena berörs av den omtvistade bestämmelsen i sin objektiva egenskap av "systemleverantörer", på samma sätt som andra nuvarande eller framtida systemleverantörer som befinner sig i samma situation och andra aktörer som är verksamma på den relevanta marknaden, som till exempel flygbolag eller abonnenter, vilka likaledes omfattas av bestämmelsen i sin objektiva egenskap. Som förstainstansrätten påpekade i punkt 47 i det överklagade beslutet innehåller bestämmelsen termer som allmänt och abstrakt definieras i förordning nr 2299/89, i dess lydelse enligt förordning nr 323/1999, det vill säga där definieras de grupper av aktörer som bestämmelsen är tillämplig på, utan någon hänvisning till den särskilda situation som vissa aktörer befinner sig i (se särskilt beslut av den 18 december 1997 i mål C-409/96 P, Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, REG 1997, s. I-7531, punkt 37).

40 Denna slutsats kullkastas inte av klagandenas argument att de konkreta verkningarna av den omtvistade bestämmelsen är olika för de olika rättssubjekt som bestämmelsen är tillämplig på, genom att enbart de fyra leverantörerna av globala datoriserade bokningssystem åsamkas allvarlig ekonomisk skada till följd av antagandet av bestämmelsen, särskilt på grund av följderna för deras försäljning av MIDT till flygbolag. Klagandena anser att förstainstansrätten, genom att underlåta att beakta denna skillnad vad gäller de konkreta verkningarna av den omtvistade bestämmelsen, vilken inte innehåller någon övergångsbestämmelse, utan fog likställde klagandenas situation med situationen för alla andra aktörer som utövar verksamhet på den berörda marknaden, som exempelvis de andra leverantörerna av datoriserade bokningssystem, flygbolagen eller abonnenterna.

41 Det är i det avseendet tillräckligt att påpeka att det följer av fast rättspraxis att den omständigheten att en rättsakt kan få olika konkreta verkningar för de olika rättssubjekt som den är tillämplig på inte medför att den förlorar sin normativa karaktär när denna situation är objektivt bestämd (se särskilt besluten i de ovannämnda målen Sveriges Betodlares Centralförening och Henrikson mot kommissionen, punkt 37, och Eridania m.fl. mot rådet, punkt 58).

42 Klagandena har även gjort gällande att de befinner sig i en faktisk situation som särskiljer dem från alla andra personer och därigenom försätter dem i en ställning som motsvarar den som gäller för en person som ett beslut är riktat till. Till stöd för detta har klagandena i huvudsak åberopat två argument.

43 Det första argumentet avser att klagandena deltog i utarbetandet av den omtvistade bestämmelsen och att rådet kände till klagandenas särskilda situation. Det framgår att argumentet inte behandlades vid förstainstansrätten, och enligt fast rättspraxis är det följaktligen uppenbart att argumentet inte kan prövas i samband med överklagandet (se särskilt dom av den 3 oktober 2000 i mål C-458/98 P, Industrie des poudres sphériques mot rådet, REG 2000, s. I-8147, punkt 74 och däri angiven rättspraxis).

44 Det andra argumentet är i huvudsak grundat på domstolens rättspraxis och särskilt domen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen. Enligt denna rättspraxis kan en talan om ogiltigförklaring som väckts av en enskild tas upp till prövning, under förutsättning att sökanden kan styrka dels att den institution som antagit den omtvistade rättsakten har en skyldighet, enligt särskilda bestämmelser, att beakta följderna för vissa enskildas situation — däribland sökandens — av den rättsakt som den avser att anta, dels att han redan har ingått avtal som till följd av den omtvistade bestämmelsen helt eller delvis inte kan fullgöras under den period under vilken den omtvistade

bestämmelsen tillämpas (se särskilt domen i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkterna 57 och 61, och beslut av den 30 januari 2002 i mål C-151/01 P, La Conqueste mot kommissionen, REG 2002, s. I-1179, punkt 36).

45 Domstolen konstaterar att den faktiska situation som klagandena anser särskiljer dem från alla andra aktörer följer av att flygbolagen kan komma att besluta att inte förnya de avtal vad gäller tillhandahållande av MIDT som klagandena ingick innan förordning nr 323/1999 antogs. Även om det skulle styrkas att så är fallet, kan en sådan situation inte anses vara jämförbar med den situation som var för handen i det ovannämnda målet Piraiki-Patraiki m.fl. mot kommissionen. I domen i nämnda mål uppställdes som villkor för att en talan om ogiltigförklaring skall kunna tas upp till sakprövning att avtal redan har ingåtts och att fullgörandet av dessa avtal helt eller delvis förhindras till följd av den ifrågasatta rättsakten. Den situation som klagandena har åberopat kan således inte föranleda en tillämpning av den rättspraxis som följer av nämnda dom.

46 Det skall vidare konstateras att förstainstansrätten, i punkt 54 i det överklagade beslutet, fastslog att klagandena inte hade styrkt att den omtvistade bestämmelsen angår dem på grund av egenskaper som särskiljer dem från alla andra aktörer som bestämmelsen är tillämplig på, i synnerhet de andra leverantörerna av datoriserade bokningssystem. Förstainstansrätten grundade sig särskilt på konstaterandet att om klagandena påverkades av den omtvistade bestämmelsen så var det på grund av deras verksamhet i fråga om MIDT, som endast är underordnad den huvudsakliga funktionen med datoriserade bokningssystem, nämligen att boka tjänster via datorn.

47 Förstainstansrättens bedömning av de faktiska omständigheterna i målet utgör inte, med undantag av sådana fall då förstainstansrätten missuppfattat dessa omständigheter, en sådan rättsfråga som är underställd domstolens kontroll (se särskilt dom av den 15 juni 2000 i mål C-13/99 P, TEAM mot kommissionen,

REG 2000, s. I-4671, punkt 63, och av den 4 juli 2000 i mål C-352/98 P, Bergaderm och Goupil mot kommissionen, REG 2000, s. I-5291, punkt 49).

48 Det är följaktligen uppenbart att överklagandet inte kan prövas på denna grund, eftersom den egentligen syftar till att domstolen skall ompröva en bevisfråga som förstainstansrätten redan har tagit ställning till, nämligen frågan huruvida klagandenas situation — särskilt med hänsyn till de investeringar som klagandena har gjort — kunde anses tillräckligt specifik för att särskilja klagandena från alla andra ekonomiska aktörer, utan att det har anförts någon omständighet som skulle kunna styrka att förstainstansrätten missuppfattade de faktiska omständigheterna i målet.

49 Det är således uppenbart att överklagandet i vissa delar inte kan upptas till prövning på den första grunden och att det i övriga delar är ogrundat.

Den andra grunden

50 Som andra grund har klagandena gjort gällande att det var felaktigt av förstainstansrätten att anse att de särskilda omständigheter som klagandena åberopade inte medför att den omtvistade bestämmelsen berör klagandena personligen. Domstolen konstaterar i det avseendet att förstainstansrätten fastslog, i punkterna 51—54 i det överklagade beslutet, att ett företag inte berörs personligen av en bestämmelse enbart på grund av att den påverkar företagets näringsverksamhet. Vidare fann förstainstansrätten att det i förevarande fall inte föreligger sådana omständigheter som var utmärkande för de mål som föranledde domarna i de ovannämnda målen Extramet Industrie mot rådet och Codorniu mot rådet, vilka låg till grund för att bolagen i dessa mål ansågs vara personligen berörda av rättsakterna.

51 Vad gäller domen i det ovannämnda målet Codorniu mot rådet anser domstolen att det var korrekt av förstainstansrätten att fastslå att klagandena inte har styrkt att de skulle förhindras att använda en ensamrätt liknande den som var aktuell i målet Codorniu mot rådet (se särskilt beslutet i det ovannämnda målet Eridania m.fl. mot rådet, punkterna 62 och 63).

52 När det gäller domen i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet anser domstolen att det även var korrekt av förstainstansrätten att fastslå, i punkterna 52 och 54 i det överklagade beslutet, att ett flertal omständigheter hänförliga till det företag som var i fråga i det målet särskilde detta företag från alla andra ekonomiska aktörer, och att den omtvistade rättsakten därför skulle anses beröra företaget personligen, medan klagandena i förevarande mål inte har styrkt att den omtvistade bestämmelsen angår dem på grund av en rad egenskaper som särskiljer dem från alla andra aktörer som bestämmelsen är tillämplig på.

53 Klagandena har visserligen åberopat domen i det ovannämnda målet Extramet Industrie mot rådet, men har som grund för att deras talan skall kunna tas upp till sakprövning endast åberopat de ekonomiska svårigheter som den omtvistade bestämmelsen skulle ge upphov till. De har dock inte styrkt att det föreligger en rad andra omständigheter som ger upphov till en situation som särskiljer dem, vad gäller rättsakten i fråga, från varje annan ekonomisk aktör (se särskilt domen i det ovannämnda målet Industrie des poudres sphériques mot rådet, punkt 57).

54 Vad gäller de ekonomiska svårigheter som klagandena har åberopat till stöd för att deras talan skall tas upp till sakprövning, vill domstolen erinra om att förstainstansrätten påpekade, i punkt 54 i det överklagade beslutet, att dessa svårigheter endast avser en verksamhet som är underordnad den huvudsakliga funktionen med datoriserade bokningssystem, nämligen verksamhet i fråga om MIDT. Vidare drog den slutsatsen att klagandena inte hade styrkt att den omtvistade bestämmelsen påverkade dem annat än i deras objektiva egenskap av leverantörer av datoriserade bokningssystem, på samma sätt som alla andra aktörer som är verksamma på den berörda marknaden.

55 Under dessa omständigheter konstaterar domstolen att klagandena inte har styrkt att genomförandet av bestämmelsen medförde allvarliga konsekvenser för dem, som särskiljer dem från alla andra ekonomiska aktörer som bestämmelsen är tillämplig på (se, för ett liknande resonemang, domen i det ovannämnda målet Antillean Rice Mills mot rådet, punkterna 53 och 54).

56 Förstainstansrättens bedömning av allvaret av de följder som den omtvistade bestämmelsen påstods medföra avser för övrigt de faktiska omständigheterna i målet och utgör, med undantag av sådana fall då förstainstansrätten missuppfattat omständigheterna, inte en sådan rättsfråga som är underställd domstolens kontroll.

57 Det är följaktligen uppenbart att överklagandet inte kan vinna bifall på den andra grunden.

58 Av det ovan anförda följer att det är uppenbart att överklagandet i vissa delar inte kan upptas till prövning och att det i övriga delar är ogrundat. Överklagandet skall därmed ogillas i enlighet med artikel 119 i rättegångsreglerna.

Rättegångskostnader

59 Enligt artikel 69.2 i rättegångsreglerna, vilken är tillämplig i mål om överklagande enligt artikel 118 i samma rättegångsregler, skall tappande part förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna, om detta har yrkats. Rådet och kommissionen har yrkat att klagandena skall förpliktas att ersätta rättegångskostnaderna. Eftersom klagandena har tappat målet, skall rådets och kommissionens yrkande bifallas.

På dessa grunder fattar

DOMSTOLEN (fjärde avdelningen)

följande beslut:

1) **Överklagandet ogillas.**

2) **The Galileo Company och Galileo International LLC skall ersätta rättegångskostnaderna.**

Luxemburg den 25 april 2002

R. Grass

Justitiesekreterare

S. von Bahr

Ordförande på fjärde avdelningen